

1

*Să conducem
precum Hristos*

TEMELIA

Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.

Filipeni 3:10-11

Un mare număr de oameni se arată interesați de ceea ce noi numim „lucrarea creștină.“ Cu toate acestea, mă întristează să văd că mulți dintre ei nu înțeleg ce înseamnă lucrul acesta din perspectivă biblică. Dintr-un motiv sau altul, biserica a împrumutat strategiile și metodele lumii pentru a împlini voia lui Hristos.

O parcurgere atentă a evangheliilor ne arată cu câtă pasiune aborda Hristos tot ceea ce ținea de lucrarea spirituală. El a respins complet principiile lumii, și chiar și religia, pentru a se dedica slujirii celor din jurul Lui.

În ce mă privește, nu sunt, nici pe departe, împotriva instruirii. Dar am senzația că mulți oameni sunt atât de instruiți încât își pierd capacitatea de a mai funcționa în lumea spirituală, lăsându-se prinși în capcana tehnicilor și metodelor de lucru promovate de societate.

Dacă instrucția seculară ar fi absolut indispensabilă pentru lucrarea creștină, eu unul nu m-aș califica pentru o astfel de lucrare. După prima zi de școală, în clasa a opta, am venit acasă după ore și i-am spus mamei că eu aș face o treabă mai bună decât profesorul meu. Din ziua aceea nu m-am mai dus la școală și mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la bibliotecă, citind cărți cu nemiluita. Poate a fost un gest cam arogant din partea mea, dar în curând nu m-am mai gândit la asta.

Instruirea e importantă; însă și mai important este de unde ne-o luăm și cum o fructificăm.

Un prieten de-al meu obișnuia să spună, „Asimilează cât mai multă învățătură și obține cât mai multe diplome cu puțință, iar după ce ai terminat, du-le pe toate la altar și predă-I-le lui Dumnezeu. Dacă El găsește cu cale să le folosească, foarte bine. Dacă nu, e alegerea Lui.“

Hristos, secretul lucrării spirituale

Cartea de față nu este un manual cu tehnici și metode pentru atingerea succesului—un ghid gen *10 pași pentru reușita lucrării tale*. Doar un laic, cu o mentalitate tipic seculară, ar opta pentru o astfel de abordare. În realitate, lucrarea creștină are un singur fundament: Hristos.

Când Avraam l-a pus pe Isaac pe altar, cu siguranță că a fost lucrul cel mai îngrozitor pe care îl făcuse vreodată, în relația sa cu Dumnezeu. Isaac întruchipa visul lui Avraam de o viață, iar acum Dumnezeu îi cerea

*Duhul Sfânt este
singurul care ne
poate da putere,
ca lideri spirituali.*

să-și pună fiul pe altar. Dar când Avraam s-a supus poruncii fără să crâcnească, Dumnezeu i-a dăruit fiul înapoi, într-un mod care depășea orice închipuire.

Când noi ne punem pe altar instruirea, experiența și așteptările noastre, și Îi cedăm lui Dumnezeu controlul asupra lucrării noastre, fără nicio reținere, ba suntem dispuși chiar și să renunțăm la ea, abia atunci Dumnezeu, în omnipotența Sa, ne va da ceea ce consideră El de cuviință să ne dea.

Dumnezeu nu îi cheamă doar pe cei echipați pentru lucrare, ci mai degrabă, în înțelepciunea Lui, îi echipează pe cei chemați. În astfel de cazuri, puterea și autoritatea Lui se revarsă în viața slujitorului Său. Procesul de echipare a slujitorului e o minune a cerului și nimic de pe pământul acesta nu-i poate sta în cale.

Lucrarea biblică nu poate fi asociată sub nicio formă cu afacerile. Tehnicile lumești de conducere a afacerilor nu pot ajuta la îndeplinirea obiectivelor lucrării spirituale. Atunci când recurgem la metodele lumești, sabotăm acțiunea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este singurul care ne poate da putere, ca lideri spirituali. Dacă Îl întristăm, punem în pericol lucrarea lui Hristos.

Când Dumnezeu lucrează, El dă totul la o parte și Hristos e în prim plan. Lumea nu e în stare să-L proslăvească pe Hristos—doar biserica poate face asta.

Nu știu sigur dacă mărimea bisericii are ceva de-a face cu asta, dar am observat că, cu cât o biserică este mai mare, cu atât se biziue mai mult pe strategiile lumești din sfera afacerilor.

Dacă vrem să conducem precum Hristos, trebuie să ne lăsăm modelați după chipul Său și să luăm aminte la felul în care aborda El problemele din vremea aceea. Pe atunci, principala opoziție o reprezenta religia. Oamenii și liderii religioși nu voiau să aibă de-a

face cu Isus. Îl considerau un pericol la adresa bigotismului și modului lor de viață.

Conducătorii țării erau și ei împotriva lui Isus, iar când fariseii au încercat să-L facă să aleagă între religia mozaică și cârmuitorii romani, El le-a spus, „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“ (Marcu 12:17).

Când a umblat pe apă, Isus a demonstrat fără putință de tăgadă că n-are de gând să se lase influențat de circumstanțe lumești în acțiunile Sale. (Vă aduceți aminte ce i s-a întâmplat, în schimb, lui Petru, când a încercat și el să pășească pe apă? De îndată ce a acordat atenție factorilor exteriori, a început să se scufunde.)

Obiectivul meu principal, în cartea de față, este să descoperim împreună cum putem noi, ca slujitori ai lui Hristos, să conducem asemenea Lui în circumstanțele vieții actuale. Mă voi concentra îndeosebi asupra cărții Tit, care consemnează sfaturile și îndemnurile pe care Pavel i le adresează acestuia, pentru a-l echipa ca slujitor exemplar și, totodată, ca lider spiritual în Hristos.

Temelia conducerii spirituale

Dar înainte să mergem mai departe, care este fundamentul conducerii noastre? Pe ce ne întemeiem statutul de lideri spirituali?

Și, din nou, ce înseamnă să fii instruit? Să ai experiență? Sau să adopți metodele lumii?

Nu, nimic din toate acestea. Prin urmare, trebuie să înțelegem cât mai limpede cu putință pe ce temelie ne zidim lucrarea. Vreau s-o spun clar, din capul locului: fiecare creștin născut din nou este implicat în lucrarea creștină. Nu în același tip de lucrare, dar cu toții, frați și surori, suntem parte din vasta și măreața lucrare a lui Hristos.

Pentru a putea conduce precum Hristos, prima condiție este *să-L cunoști pe Hristos*. Acesta este un element crucial al statutului de lider spiritual.

Firește, dacă m-aș duce duminică

*Fiecare creștin
născut din nou
este implicat în
lucrarea creștină.*

dimineața într-o biserică și i-aș întreba pe oamenii de acolo dacă Îl cunosc pe Hristos, majoritatea mi-ar răspunde afirmativ. Toată lumea știe cine este Isus.

Dar eu nu la asta mă refer. E una să știi lucruri despre cineva, dar e cu totul altceva să cunoști acea persoană în mod intim, personal.

Apostolul Pavel scrie, „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos“ (Filipeni 3:8).

Nu poți ajunge să-L cunoști pe Hristos personal fără să depui niciun efort și fără să plătești nimic în schimb. Să știi niște lucruri despre El este una, dar să-L cunoști personal e cu totul altceva. Sunt convins că exact așa a simțit și Pavel după ce a devenit ucenicul lui Hristos.

Fariseu fiind, el cunoștea tot ce era de cunoscut despre Mesia cel prevestit în Vechiul Testament. Dar abia pe drumul spre Damasc—unde mergea anume ca să-i persecute pe creștini—Pavel (la momentul acela Saul) L-a întâlnit pe Hristos cel adevărat.

Saul... s-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagoge din Damasc ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim. Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas, care-i zicea, „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?“

Faptele apostolilor 9:1-4

Din momentul acela, Saul s-a transformat în Pavel—cel pe care îl știm noi azi.

După această metamorfoză petrecută pe drumul Damascului, Pavel s-a refugiat în pustie timp de trei ani de zile. Părerea mea este că în acei trei ani s-a „dezbărat“ de religiozitatea sa adânc înrădăcinată, pentru a putea să înțeleagă cine este Isus Hristos în realitate.

Moise, la rândul lui, a sălășluit patruzeci de ani în sălbăticie pentru a se dezvăța de obiceiurile sale egiptene, așa încât Dumnezeu să-l poată folosi spre a-i conduce pe israeliți în Țara Făgăduinței.

Iacov este un alt personaj din Vechiul Testament, care a trecut printr-o